СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

No. 148. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 6-го СЕРПНЯ 1986 — ЦЕНТІВ 25 CENTS — JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, AUGUST 6, 1986 No. 148. — VOL. XCIII.

Пам'ятайте про Україну!

Катастрофа у Чорнобилі далі привертає увагу цілої Европи

Відень. — „Вибух реактора в Чорнобилі показав, що небезпека радіоактивности не знає кордонів" — під таким кличем група австрійських протинуклеарних активістів під проводом Міхаеля Ундорфа поїхала в травні на терени Чехо-Словаччини і Мадярщини і там роздала 50,000 летючок, в яких пояснювано всю небезпеку для здоров'я, що їх може принести вітер зі Сходу із радіоактивними променями з Чорнобилю. Крім того ці летючки також остерігали перед подібною небезпекою, коли відкриють нуклеарну станцію в Темелін у Чехо-Словаччині, яку тепер будують на підставі совєтських плянів.

Помимо нелегального переходу кордону, лише п'ятьох із австрійських активістів на короткий час арештовано, та вони повернулися до своїх домів.

Ця поїздка це один із доказів, як поважно прийняли европейські народи катастрофу у Чорнобилі. Рух проти нуклеарних станцій в цілій Европі незвичайно посилився. Французький реактор в Каттеном викликав великі протести із поблизької німецької території і з Люксембургу, які закидають, що він не є безпечний і що з нього іде у ріку Мозел багато радіоактивних відпадків. В Голляндії протестують проти німецького реактора, що розміщений лише шість миль від кордону на терені Вестфалії. В данському парляменті оспорюють дальшу дію подвійного реактора Швеції, що находиться лише на 12 миль від Копенгагена.

Найбільше однак розголосу набрав конфлікт щодо будови першої фабрики переробки радіоактивних залишків, що плянується в Баварії недалеко кордону Австрії. Австрійці поважно занепокоєні, що вітер буде приносити радіоактивність на терен Австрії і гостро протестують проти цих плянів.

Коли пацифістам не дозволено перейти границю, щоб взяти участь у протинуклеарній Службі Божій в Регенсбурґу, Баварія, австрійці вимагають тепер, щоб прем'єр Баварії Франц Йозеф Штраус віддав почесне австрійське відзначення, яке він одержав в Зальцбурґу.

УКРАЇНСЬКИЙ ДЕНЬ У КОГОВЗІ

Коговз, Н. Й. — Заходом Окружного Комітету Відділів УККА Олбанської округи й інших українських організацій відбудеться в Коговзі, Н. Й., в парку Українського Клюбу, ріг вулиць Медовс і Пуласкі, в неділю, 17-го серпня 1986 р. Український День з традиційною програмою. Початок в год. 2-ій по полудні. Оркестра С. Когута, спортові ігри, несподіванки для дітей, виграші, добірний буфет з українськими стравами.

В СССР „оздоровляють" дітей

Джерзі Сіті, Н. Дж. — Совєтський часопис „Комсомольская Правда", орган Центрального Комітету комсомолу, в числі з 15-го липня помістив статтю Корсакова, в якій автор описує, як „відпочивають" діти в таборі „Дружба", що розташований на території Новоомського колгоспу в Омському районі, який називають „оздоровительним" табором. Як там дітей „оздоровлють" стало відомо лише випадково.

Після масового отруєння дітей одна з матерів постраждалої дитини написала алярмуючого листа до „Комсомольской Правди", яка послала свого кореспондента розвідати про обставини в цьому таборі.

Виявилося, що вже роками дітвора споживає насичені отруйливими хемічними речовинами овочі, п'є затруєну воду. Закінчилося це тим, що із літаків дітей обсипали надзвичайно отруйливим пилом, після чого довелося їх негайно відвозити в довколишні лікарні та токсікоцентри, щоб врятувати їх від сильного отруєння.

Автор статті розповідає, що в околиці, де знаходиться табір навіть повітря насичене отруйливими випарюваннями, бож лише півкілометра від помешкань, де сплять діти, знаходиться пункт „заправки" отруйливими хемікаліями літаків сільсько-господарського летунства.

Далі Корсаков розповідає, що в новоомському колгоспі бракує робочої сили, тому проблема ця була розв'язана просто: влітку привезли для праці в колгоспі школярів 6-9 кляс із міста Омська, тобто дітей у віці 12-16 років, які допомагали колгоспові виконувати плян, працюючи до того в надзвичайно нездорових затруєних обставинах.

У п'ятницю на Союзівці виступлять учасники танцювального табору

Попис таборовиків в 1985 році.

Союзівка. — У п'ятницю, 8-го серпня, тут на сцені „Веселки" учасники табору народних танків дадуть показ завчених ними зразків танцювального мистецтва. Початок програми — 8 год. вечора.

В таборі, який триває від неділі, 27-го липня, бере участь 90 хлопців і дівчат.

Табір веде маестро Рома Прийма-Богачевська з групою інструкторів, а опікуном є Дарія Якубович.

У Гельсінкі відбудуться совєтсько-ізраїльські переговори

Москва. — Міністерство закордонних справ Совєтського Союзу повідомило, що найближчим часом у столиці Финляндії Гельсінкі почнуться переговори між совєтськими і ізраїльськими дипломатами. Мета переговорів — встановлення консульських зв'язків між двома країнами.

Пресовий секретар міністерства закордонних справ Совєтського Союзу Геннадій Герасімов спочатку сказав чужинецьким репортерам на пресовій конференції, що совєтські дипломати відправляться в Ізраїль і що переговори відбудуться в Єрусалимі. Г. Герасімов навіть уточнив, що совєтські дипломати вилетіли в Ізраїль в неділю, 3-го серпня.

Незабаром після цього пресовий секретар міністерства закордонних справ Ізраїля Єгуда Голь заявив репортерам, що, як йому відомо, переговори між ізраїльськими і совєтськими дипломатами відбуватимуться „в одній із західноевропейських столиць, але не в Ізраїлі".

Діставши відомість з Ізраїля про заяву Є. Голя відносно місця переговорів, західні репортери, акредитовані в Москві, знову зв'язалися з Герасімовим. Цим разом він підтвердив: „Так, переговори відбудуться в Гельсінкі. Наскільки я знаю туди ідуть дипломати не дуже високої ранги".

На згаданій пресовій конференції Герасімов заявив, що становище Совєтського Союзу відносно відновлення дипломатичних відносин з Ізраїлем не змінилося. „Вони можуть бути відновлені в наступному столітті", — пожартував Герасімов.

Мова йде покищо лише про консульські відносини. Крім того Совєтський Союз хоче дістати щось за своє „майно, що знаходиться в Ізраїлі".

Совєтський Союз зірвав відносини з Ізраїлем у 1967 році, коли два совєтські союзники — Єгипет і Сирія — були розбиті Ізраїлем у шестиденній війні. На запитання про „совєтське майно" в Ізраїлі Герасімов відповів: „Там є кілька будинків, якась нерухомість. Я не знаю, яка вартість всього цього".

Західні спостерігачі вважають, що вперше за два десятиліття появилася реальна можливість встановлення офіційних консульських відносин між Ізраїлем і Совєтським Союзом. В даний час інтереси Ізраїля в СССР представляє Голляндія, а совєтські інтереси в Ізраїлі — Фінляндія.

СССР намагається об'єднати палестинців

Туніс. — Совєтський Союз робить спроби об'єднати ворогуючі групи Палестинської Визвольної Організації (ПВО) і примусити їх прийняти єдину програму на черговому засіданні Палестинської крайової ради.

П'ять груп, які входять до ПВО — „Фатаг", Палестинський визвольний фронт, Арабський визвольний фронт, Демократичний фронт визволення Палестини і Палестинська комуністична партія — договорилися про зустріч протягом 45 днів, щоб спробувати знайти спільну мову щодо вирішення близькосхідної проблеми.

Раніше з ініціятивою об'єднання ворогуючих груп виступив президент Альжиру Чадлі Бенджедід.

Делегації „Фатагу", Демократичного фронту і Палестинських комуністів ще до початку засідання об'єднаної ради прибудуть до Москви, щоб дістати інструкції і запевнення, що СССР підтримає їх. В той же час Совєтський Союз чинить тиск на президента Сирії Гафеза Ассада, намагаючись примусити його змінити вороже наставлення до Ясіра Арафата, якого Москва вважає своїм найбільш надійним і сильним союзником серед палестинців.

Я. Арафат після багатьох невдач і провалів почав активну політичну кампанію, щоб підтвердити своє лідерство в палестинському русі. У середу, 30-го липня, він прибув у Багдад, де візьме участь в засіданні виконавчої комісії ПВО і спробує заручитися підтримкою іракського уряду.

Демократичний фронт визволення Палестини, підтримуваний просовєтським режимом Південного Ємену, мабуть підтримає домагання Арафата. Палестинські комуністи не підуть проти вказівок Москви.

Значно більші клопоти матиме Арафат з керівниками двох палестинських груп, які відколися від „Фатагу". Одну з них очолює підтримуваний Сирією полковник Абу Муса, а другу йорданський ставленик Аталла Аталла. В свій час він очолював військову розвідку „Фатагу" і розголосив про фінансові махінації і явно кримінальні справи Арафата. Крім того А. Аталла обіцяв добиватися усунення Арафата з поста голови Палестинської Визвольної Організації.

М. ТАЧЕР ПОГОДИЛАСЯ НА ПОШИРЕННЯ САНКЦІЙ ПРОТИ ПАР

Лондон, Великобританія. — Прем'єр-міністер Великобританії Маргарет Тачер погодилася, очевидно, під тиском багатьох членів британського Коммонвелту, поширити економічні санкції проти Південно-Африканської Республіки, але відмовилась прийняти гострішу програму санкцій, що її пропонували деякі членські держави, особливо Замбія, яка, як відомо, дає пристановище для африканських революціонерів.

Спочатку виглядало, що під тиском, а навіть під загрозою виходу з британської спільноти, М. Тачер рятуватиме в першу чергу Коммонвелт і, не зважаючи на свої власні погляди, які збігаються з поглядами Уряду З'єднаних Стейтів Америки й багатьох інших західних індустріяльних держав, послухає радикальних членів спільноти і піде шляхом їхніх пропозицій, які передбачали майже цілковите зірвання торговельних зв'язків з Південною Африкою, аж до часу поки вона цілковито не позбудеться політики апартаїду, не звільнить африканських політичних в'язнів, зокрема Нельсона Манделю, і не відкличе вийняткового стану в країні.

Так однак не сталося, як передбачали деякі політичні спостерігачі. Прем'єр М. Тачер мала повну підтримку у своєму спротиві усіх членів свого кабінету, включно з міністром закордонних справ Джеффрі Говом, який недавно відвідував ПАР і має свої погляди на тамошні відносини. Він однак заявив делегатам річної конференції Коммонвелту що його місія ще не закінчена, але було б великою кривдою для місцевого африканського населення і британської економіки і економіки країн Коммонвелту, цілковито зривати зв'язки з урядом білої меншости, бо такі заходи ледве чи зможуть полагодити справу в дусі замирення між чорними і білими африканцями.

Доходило на конференції Коммонвелту до дуже драстичних сцен на пленарній сесії і за закритими дверима. Наприклад, прем'єр М. Тачер заявила прем'єр-міністрові Зімбабве Робертові Мугабе, що різниці між іншими полягають на тому, що він вірить у насильство, а вона в заколоти не вірить і тому ніколи не погодиться на стосування репресій проти Південної Африки, чи будь-якої іншої держави.

Деякі радикальні делегати закидали М. Тачер „злочин", що вона дозволила Адміністрації президента Роналда Регена використати британські воєнні бази для американських бомбовиків, що вели відплатні акції проти Лівії, але Тачер відповіла, що це була вийняткова ситуація самооборони і оборони престижу західнього альянсу.

Канадський прем'єр-міністер Браєн Малруні й інші помірковані політики задоволені рішенням тієї справи і надіються, що ЗСА також поширять санкції і застосують більший тиск на уряд ПАР з метою зліквідувати політику апартеїду.

Конґресмен Д. Ростенковскі одержав нагороду етнічної спадщини

Вашінгтон. — Тут, в середу, 18-го червня ц.р. на спеціяльному прийнятті в готелі Мейфлаур, Рада етнічних американців Демократичного крайового комітету нагородила Дена Ростенковського своєю найвищою нагородою етнічної спадщини. Д. Ростенковський, конгресмен з Іллиной, є польського роду з другого покоління та тепер очолює Комісію засобів і способів в Палаті Репрезентантів. Йому признано цю нагороду етнічної спадщини за його признань до етнічних американців впродовж довгих років.

На прийнятті, на якому вручено Д. Ростенковському нагороду, було біля 200 осіб, які доповнили фонд підтримування етнічних програм. Між гостями були голова Демократичного крайового комітету Пол Кирк і містоголова Ради етнічної спадщини сенатор Денис ДеКонсіні з Арізони, конгресмен Вілліям Ліпінскі з Мишигену, а також сенатор Донлад Рігл і конгресмени Томас Ментон і Брус Моррісон.

Плавак розповідає про свої враження з Москви

Мейплвуд, Н. Дж. — Роналд Карно, мешканець Мейплвуду, студент Ла-Салл університету, який здобув дві бронзові медалі у плавацьких змаганнях різного типу на Ігрищах доброї волі у Москві переповів кореспондентові мейплвудської газети „Ньюз Рекорд" Чакові Фрідманові свої враження і спостереження із цих ігрищ. У плянах цього спортовця — взяти участь у плавацьких змаганнях у Пасифік Ігрищах у 1987 році, а може й Олімпійських Ігрищах у 1988 році.

Р. Карно заквaліфікувався до останніх ігрищ, пропливаючи четвертий із-поміж 25-ти плаваків. Про своїх товаришів-атлетів на ігрищах в Москві він висловився, що „всі американські атлети почувались тісно разом, наче спаяна всеціла одиниця".

Враження Карно з ігрищ та з його перебування у Москві передаємо в перекладі: „Всі плаваки, які мали брати участь в Ігрищах доброї волі замешкали в одному готелі в Орляндо; вони залишили 30-го червня, спершу затримуючись на Бермудах, а тоді два дні були в Лондоні, відвідуючи це місто, як і приготовлялись до ігрищ. Тоді ми поїхали до Москви, де нас зустріла група репортерів і урядових представників цих ігрищ.

Дещо було трудно порозуміватись з атлетами з різних країн світу, тому, що багато з них не говорили по-англійськи, але наш плавацький тренер Пітер Деланд підкреслював нам, що з уваги на ідею Ігрищ доброї волі, які мали б промощувати мир поміж людьми на всьому світі, ми повинні

(Закінчення на стор. 4)

Півсторіччя для УНСоюзу

Джерзі Сіті, Н. Дж. (О. Кузьмович). — Коли в п'ятницю, 25-го липня ц.р., у великій залі Головної Канцелярії УНСоюзу зібралися в полудневих годинах усі працівники УНС і адміністрації та редакцій видавництва „Свобода", та „Українського Тижневика", це була справді небуденна подія.

Бож як можна інакше окреслити відзначення людини, що 55 років життя віддала своїй установі, якою є Український Народний Союз.

— Для мене це не була установа, а просто родина, — розповідає нам Стелла Раєн, яку просимо на коротку розмову після спільного полуденку та прощальних промов головного предсідника УНС д-ра Івана Флиса і головного секретаря Володимира Сохана, що був її безпосереднім зверхником.

Зворушена таким відзначенням і прощанням, С. Раєн розповідає про давній, але як виразний у її пам'яті початок своєї праці в УНС.

Вона була шістнадцятирічною дівчиною, саме закінчила школу, як довідалася від приятельки, що в УНС шукають до бюра робітниці. Пішла до „старого" будинку, ще на вулиці Ґренд і там її прийняв тодішній фінансовий секретар Роман Слободян. „Вмієш писати і читати по-українськи?" — поспитав її, а коли притакнула, казав скинути плащ і капелюх, і заставив до роботи. Це було літом 1931 року, і від того часу Стелла Раєн 55 років залишалася вірною УНСоюзові і рекордовому відділові, в якому працювала з малими перервами цілий час.

Стелла Раєн в товаристві головного предсідника д-ра Івана Флиса, головного секретаря Володимира Сохана і головного касира Уляни Дячук в часі прощання її в УНСоюзі.

Коли вона зголосилася, розповідає, працювали лише три особи. В наступному році прийшла одна її товаришка Мілдред Мілянович, з якою пов'язали її особливо дружні зв'язки до сьогоднішнього дня. В тому часі змінили систему рекордового відділу, бо спочатку вона мусіла сама придумати, як вести працю. На тому пості С. Раєн залишилася цілий час, маючи своїми „босами" після Романа Слободяна, Григорія Германа, Ярослава Падоха, а останньо Володимира Сохана.

Найдовше була С. Раєн секретаркою Дмитра Галичина і його згадує вона особливо зі сантиментом, хоча він був у праці дуже вимагаючий

(Закінчення на стор. 4)

В АМЕРИЦІ

ЗБИРАЧІ СМІТТЯ і водії автобусів, які працюють для мійського уряду в Дітройті, покінчили свій 19-денний страйк. Робітникам обіцяно підвишку в платні на 8 відсотків впродовж трьох років і бонуси.

У СТЕЙТІ ВАШІНГТОН сніговий обвал засипав чотирьох осіб. Дотепер врятовано двох осіб, а групи рятівників далі шукають за двома особами. Речник публічного центру льодовиків сказав, що незвичайно тепла температура могла спричинити цей сніговий обвал.

РЕЧНИКИ КОМПАНІЙ забезпечення заявили, що в Тексасі, спеціяльно в місті Гюстон, власники мають такі фінансові проблеми, що підпалюють свої крамниці і хати, щоб дістати гроші на покриття довгів.

ПРЕЗИДЕНТ РОНАЛД РЕҐЕН одобрив субсидії фармерам, які торгують з Совєтським Союзом, припинивши тим самим суперечку між групою сенаторів з сільськогосподарських стейтів і секретарем Департаменту сільського господарства Ричардом Лінгом — з одної сторони, і державним секретарем Джорджом Шулцом, якого підтримав секретар Департаменту оборони Каспар Вайнберґер, — з другої. „Рішення Президента дасть змогу збільшити наш експорт сільськогосподарської продукції. Це рішення зробить фармерів конкурентами на міжнародному ринку", — сказав Р. Лінг. Про рішення Президента з похвалою відгукнувся лідер республіканської більшости в Сенаті Боб Дол. За його словами, рішення Р. Регена збільшує шанси на перемогу у виборах в Сенат кандидатів від Республіканської партії в сільськогосподарських стейтах. Інакше відреаґували на рішення Президента Дж. Шулц і К. Вайнберґер, які вважають, о субсидування фармерів є до деякої міри субсидуванням совєтської економіки.

З'ЄДНАНІ СТЕЙТИ АМЕРИКИ наложили в Раді Безпеки Об'єднаних Націй вето на резолюцію, яка закликає всі країни „утриматися від політичних, економічних і військових акцій, спрямованих проти будь-якої держави" в Центральній Америці. В резолюції не названі країни, до яких вона стосується, але відомо, що вона була спрямована проти допомоги нікараґуанським партизанам зі сторони ЗСА. 11 членів Ради Безпеки підтримали резолюцію, три країни — Англія, Франція і Таїланд утрималися. „Резолюція не містить заходів, які б сприяли мирному врегулюванню в Центральній Америці", — сказав амбасадор ЗСА в Об'єднаних Націях Вернон Волтерс, пояснюючи, чому його країна наложила вето.

ЗГІДНО З ОПУБЛІКОВАНИМИ даними Департаменту праці, рівень безробіття в З'єднаних Стейтах Америки в липні становив 6.9 відсотка, що є на 0.2 відсотка нижче ніж у червні. Департамент праці повідомив також, що в липні в країні працювало 60.8 відсотка населення. Це є найвищий показник за весь час, відколи в ЗСА збирають дані про кількість працюючих.

АМБАСАДОР БОЛІВІЇ у Вашінґтоні Фернандо Ільянез виступив на переслуханнях в сенатській підкомісії в справах військових асиґнувань і заявив, що його країна терміново потребує 100 міл. дол. позики, поки вона не дістане її від Світового банку і Міжнародного валютного фонду. Болівійський амбасадор звернувся з просьбою про термінову допомогу, тому що його країна раптом втратила джерело доходу, що його приносив їй експорт кокаїни. Почата недавно болівійськими разом з американськими військова кампанія проти торгівців кокаїною привела до того, що валюта за продані закордон наркотики перестала находити в державну скарбницю. В цьому фінансовому році З'єднані Стейти виділили Болівії допомогу у висоті 50 міл. дол. Однак надання економічної і військової допомоги було припинене, бо Болівія не виконувала своєї обіцянки знищити врожай коки. Вважають, що тепер допомога відновиться. Але чи ЗСА нададуть Болівії позику у висоті 100 міл. дол., покищо невідомо.

У СВІТІ

ЛІДЕРИ МУСУЛМАНСЬКОЇ організації „Свята війна" в Ливані заявили кореспондентам, що вони не передавали звільненому римо-католицькому священикові Лоренсові Дженкові жадних „послань" для Папи Івана Павла II, Кентеберійського Архиєпископа Роберта Рансі чи президента Рональда Регена і що ці послання є провокацією американської розвідчої служби Сі-Ай-Ей. Вони рівночасно повторили погрози вбити залишених у полоні трьох американських закладників, якщо їхні раніші вимоги не будуть сповнені, та відкинули всякі пропозиції переговорів з Адміністрацією Р. Регена.

ФІЛІППІНСЬКА ЕКОНОМІКА погіршується з дня на день, — кажуть економічні спостерігачі і західні дипломати в Манілі. Велику надію Філіппіни покладали на цукрову трощу, але через кліматичні умовини збір цієї трощі є дуже бідний і це також віддзеркалює спад економіки в загальному. Дорадники теперішнього президента Коразон Акіно кажуть, що Філіппіни знову змушені затягнути більші позички у багатих економічно країнах і просити партнерів в торгівлі уділити їм довгореченцеві кредити на низьких відсотках.

АҐЕНТИ КГБ І московська міліція заарештували чотирьох закордонних відвідувачів, лівих пацифістів, які намагалися розкинути в Москві летючки про загрозу нуклеарної радіяції, яка значно збільшилася в багатьох країнах Европи після катастрофи на чорнобильській нуклеарній енергетичній станції. Чвірка належала до пацифістичної британської організації, яка вже віддавна веде кампанію проти атомової зброї.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda USPS (50-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel. (201) 451-2200

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members 1 year — $15.00. Change of address — $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".

Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel. (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, допучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Новий уряд в Італії

Лідер італійських соціялістів Беттіно Краксі створив, на прохання президента, черговий, вже 45-ий з черги після Другої світової війни, уряд, який майже нічим не відрізняється від попереднього. Міністерські пости отримали репрезентанти п'яти політичних партій, які входять до урядової коаліції.

,,Новий уряд, без сумніву, заслуговує на довір'я народу, — заявив Краксі кореспондентам, — і я постараюся отримати одобрення парляменту". Всі міністри були заприсяжені у президентській палаті в Квіріналя.

Кабінет складається з 30 міністрів, розподілених між партіями у попередній пропорції: 16 християнських демократів, шість соціялістів, три соціял-демократи, три республіканці і два ліберали. Християнський демократ Джуліо Андреотті залишився на пості міністра закордонних справ, а республіканець Джіованні Спадоліні зайняв пост міністра оборони.

Сформування нового кабінету стало можливим тільки тоді, коли Краксі погодився передати владу християнським демократам перед з'їздом соціялістичної партії в березні наступного року.

Прем'єр-міністер Б. Краксі і його новий уряд мусять розв'язати чимало трудних проблем, переважно економічного характеру, якщо вони хочуть залишитися при владі і здобути вотум довір'я в парляменті.

Поміркована політика Б. Краксі знаходить признання серед італійського народу, але Італія має економічні клопоти і непорозуміння з деякими державами Европейської економічної спільноти. Очевидно, італійські комуністи критикують уряд Італії за тісну співпрацю із ЗСА і дозвіл на вдержання на італійській території американських воєнних баз, але Рим не може дозволити собі на непорозуміння з Вашінґтоном, бо приходи з баз і тисячі затруднених на них італійців, це частинний вихід з трудного фінансового положення.

ЧОРНОБИЛЬСЬКІ НУКЛЕАРНІ реактори знову розпічнуть працювати осінню цього року, — інформує пресове **агентство Ройтерса, покликаючись на заяви совєтських** офіційних представників. Раніше совєтські засоби масової інформації, зокрема агентство ТАСС, повідомляли, що ще не відомо коли почнуть працювати непошкоджені реактори. Бригади робітників, згідно з інформацією ТАСС, будуть мінятися кожних два тижні. Про третій реактор, який був розташований біля горіючого, в інформації ТАСС нічого не згадується. На запитання кореспондентів в Москві один з діячів совєтської атомової системи Андронік Петросянц заявив, що третій реактор покищо вийшов з ладу і вимагає праці спеціялістів.

Микола Бараболяк

МУСУЛМАНСЬКИЙ ФУНДАМЕНТАЛІЗМ І ЩЕ ОДИН...

II.

Оригінально Фундаменталістичний традиціоналізм—це був чисто релігійний рух серед протестантських сект на початку цього сторіччя. Його завданням було втримати традиційну інтерпретацію св. Письма і віру в те, що його подвижники вважали оригінальною доктриною християнства. Фундаменталізм був реакцією на ліберальні течії у теології, які намагались погодити науку Христа з науковими досягненнями епохи. Коли нині говориться про ,,фундаменталізм", то мається на тямці головно дурійку мусулманських ,,фундаменталістів" з Хомейні у проводі. Заторкнувши проблему релігійно-політичну Близького Сходу, питаю себе (маючи на увазі, що фундаменталізм — це перш усього християнська тенденція), чи часом немає проявів своєрідного українського ,,фундаменталізму" у нутрі українського католицизму? Коли базою того руху є наворот до ,,старого", до минулого, до традицій, то з деяким ваганням можна завважити, що від майже чверть сторіччя зародилася така тенденція і у нас. Живемо на перехресті двох культур: Сходу і Заходу, де Схід змагається зі Заходом. Вороги розділили наш нарід. Частині його ці вороги накинули західні впливи. Та ці західні католицькі впливи на населення Галичини в історичній перспективі не виявились для нас некорисними. Біда в тому, що 9/10 нашого люду жило в орбіті Сходу, репрезентованого Російською Православною Церквою. В ім'я позитивного гасла, щоб ,,усі були одно", зродилось у нас на еміграції намагання ,,усхіднювати" галицьких католиків, завертаючи до традицій предків. А що на чолі того нашого ,,фундаменталізму" станув видний Ієрарх, заслужений для УК - Церкви, то рух цей найшов чимало приклонників. Клич — від Заходу, від Риму, до Сходу — знайшов відгомін. І тут находжу деяку аналогію між нашим ,,фундаменталізмом" і тим Близького Сходу: охорона національних цінностів перед зазіханнями ,,чужого", ,,ворожого" Заходу, бо дехто з нас уперто упевняє, що такі наміри Ватикану більш як наявні. Там і тут ,,боротьба" в ім'я приховання традиції.

Основним завданням фундаменталізму є поворот до традицій минулого. Мусулмани завертають до XIII сторіччя. Як далеко мали б ми завернути у намаганні привернення і приховання наших традицій? До київських традицій XVI, XVII сторіч? Як їх відновити в народі? Та ж між тою старовинною традицією а нинішнім днем у східній Україні вкоренились традиції зросійщеної Православної Церкви, а в Галичині наростали до 1946 року нові традиції в Греко-Католицькій Церкві під західніми, латинськими впливами. Для мене особисто концепт ,,традиції" — це обряди і практики, до яких я звик у Галичині, для мене то все ,,своє", і ,,рідне", і ,,традиційне". Тому я противник намагань завернути мене до чогось, що противиться моїй духовости. А саме про духовість ідеться. Конфлікт між духовістю, нашою західньою духовістю, а традиційними обрядовими формами, які заводиться у нас у процесі ,,усхіднювання" нашої Католицької Церкви — небезпечний, як усякий конфлікт духових вартостей, а найважливіше непотрібний. Відчужування нас від Риму, виправдуване тим, що начебто Рим намагається нас латинізувати, а це на дальшу мету шкідливе.

На Близькому Сході процес фундаменталізму проходить як релігійно-політична акція. Хомейні арештує, стріляє тих, що не повинуються йому. У нас ,,боротьба" за нашу версію фундаменталізму так далеко не йде. Все ж і наш фундаменталізм сполітизований, як усі фундаменталізми поза оригінальним протестантським. Є зокрема у нас політичні групи, які не мають змоги проявитись на полі політичних досягнень, перекинулись на релігійно-церковне поле, і надають певний ,,бойовий" тон нашим ,,фундаменталістичним" намаганням. Є і в нашому фундаменталізмі прояви і такі прикменті ціхи ,,воюючого" фундаменталізму як антиіндивідуалізм, який проявляється в тому, що відкидає всяке ,,раціональне", так філософічне, як і політичне, яке обґрунтовувало б свободу вияву протилежної думки. Всякому критицизмові закидується ,,непатріотизм", а то і ,,зраду", намагаючис. його таким чином утихомирити. Собі ж приписується непомильність.

Якщо далі йдеться про наші прояви фундаменталізму, то найприкрішим наслідком змішування в ньому релігійно-духовного і патріотично-політичного є те, що коли метою нашого руху мало б бути здійснювання, щоб ,,усі були одно", то воно дальше ділить нас. Крім того, що копає нові прірви між самими католиками і поширяє роздвоєння не тільки між вірними, але навіть владиками, воно доводить до більшого відчуження між православними і католиками. Православні вважають той рух троянським конем у намаганні ,,навертати" їх.

А найістотніше оце: фундаменталізм має вічі, звернені до ,,Сходу", а нині нема іншого ,,сходу" як той російський...

ПЕРШИЙ ТОМ ГАРВАРДСЬКОГО ПРОЄКТУ

(Інтерв'ю з проф. Богданом Струмінським, проведене Мартою Базюк, пресовою референткою Фонду Катедр Українознавства).

Український Науковий Інститут Гарвардського Університету в рамках свого амбітного проєкту відзначення Тисячоліття Християнства Руси-України редаґує і видає корпус українських літературних творів від XI до кінця XVIII століть. Богдан Струмінський, співробітник УНІГУ від 1975 року, закінчив переклад на англійську мову першого тому полеміки між уніятом Львом Кревзою, автором ,,Оборони церковної єдности" (1617) і православним Захарієм Копистенським, автором ,,Палінодії або Оборони православної церкви" (1620-22). Одночасно обидва твори дають перший нарис історії Української Церкви.

Питання: Яке значення перекладу корпусу українських літературних творів у рамках Гарвардського проєкту?

Відповідь: Якщо цими текстами мають послуговуватись науковці на Заході, вони повинні бути доступні в англійській мові, бо більшість західніх науковців училась тільки російської мови і читає по-українськи з великим трудом і перекрученнями. Більш важливе те, що ці тексти, перекладені і видані Українським Науковим Інститутом Гарвардського Університету, будуть приєднані до українського контексту, де їм місце. На жаль, у свідомості західнього наукового світу ці тексти належать до Росії, бо публікували їх росіяни в XIX і XX століттях і західні науковці знають їх із цих публікацій. Треба їх відлучити від російської літератури.

П.: Чи вони були публіковані в російських перекладах?

В.: Ні, вважалось, що росіяни можуть їх зрозуміти, у чому я сумніваюсь. Наприклад, ,,Палінодія" Копистенського, що її переклад я закінчив, була видана в XIX столітті в серії званій ,,Російська історична бібліотека", отже для пересічного науковця на Заході вона російська. Після видання корпусу в серії з Україною в заголовку, ці твори будуть там, куди вони належать і це змінить наукові поняття про них.

П.: Чому першою перекладено ,,Палінодію"?

В.: Не без причини першою — це, мабуть, перша історія Церкви в Україні. Вона також становить вершок богословської ерудиції у давній Україні. Ніхто перед Копистенським ні після нього на давній Україні не написав такого великого твору, так багатого на цитати з літературних джерел.

П.: Отже вона буде придатна передусім науковим спеціялістам від Української Церкви?

В.: Не тільки цим науковцям. Стане також у пригоді історикам у різних ділянках. Питання, обговорюване в цьому тексті, унія з Римом, потрясло цілою Річчю Посполитою у XVI і XVII століттях і було тою кризою, яка довела до її занепаду. Конфлікти поміж православ'ям і католизмом були так само важливі, як боротьба між протестантами і католиками у Західній і Середній Европі. Додаймо, що працював я над рукописом ,,Палінодії" знайденим проф. Пріцаком у Мишиґенському стейтовому університеті. Уперше введено в науковий обіг нову рукописну копію ,,Палінодії" після більш, як століття.

П.: Які проблеми чи труднощі стоять перед перекладачем цього тексту?

В.: Копистенський уживав сумішки руської і церковнослов'янської мови. Це поперше. Треба вирішувати, як точно маємо схоплювати цей стиль. Оскільки Копистенський уживав мішаних стилів, не конче треба все перекладати на англійщину початку XVII століття. Люблю грати мовою, намагаючись при тому бути близьким до стилю епохи. У цитатах з Біблії використовую переклад короля Джеймса, а де можна, цитую переклади з XIX століття (наприклад, отців Церкви), в який навмисно архаїзовано мову під короля Джеймса. Отже і в мене суміш стилів, як у Копистенського.

П.: Чи той твір широко розповсюджувався тоді, коли постав?

В.: У рукописах так. Але з причин, які науковцям досі невідомі, праця Копистенського не була надрукована перед 1876 роком. Тільки книжка Кревзи була друкована тоді, коли й була написана. Видання цієї католицької праці важливе, між іншими, тому, що совєти ігнорують католицьку культурну спадщину України. Копистенського, може видали б, хоч би у фрагментах, Кревзу чи інших католиків — напевно ні.

П.: Що приносило найбільш задоволення у перекладанні?

В.: Найцікавіше розв'язу-

(Закінчення на стор. 4)

Валентина Юрченко

Ощадні гостини

Спитали колись Генрі Форда, чому він воліє сам ходити до своїх помічників, а не кликати їх до себе і він сказав: ,,Якщо я йду до них, то можу відійти тоді, коли хочу, а якби кликав до себе, то випровадити їх так скоро не можу". Прочитавши це, Маркіян Чуйний подумав:

— Оце мудрий чоловік був, бо так само воно і з гостями, як запрошуєш їх до своєї хати, — можуть сидіти й сидіти біля столу, аж поки тобі голова замакітриться, а жінка упріватиме з подаванням безконечних страв і напоїв, а потім стогнатиме три дні й навіть обіду свіжого не зварить. Чи не краще, щоб він, Маркіян, сам відвідував приятелів за якимсь розкладом, а жінці на той час давав ,,урльоп" від кухні й начиння. Зрештою, господиня й так при гостях не має часу прийти до слова, бо всі ті наші ,,рідні страви" так її замотеличать і памороки заб'ють, що вона й у тон не попаде, або може сказати щось ,,ні в тин, ні в ворота".

Думка про розклад гостювання в Маркіяна склалася знаменита: на один ,,вікенд", припустімо, відвідати можна Дмитруків, потім — Гречків, а тоді — Гайдабурів. У цих Гайдабурів, до речі, дітей багато і вони їх усіх приводять у гостину, а тоді клопоту не обберешся, бо молоде покоління тепер бешкетливе й невиховане: на столі порозливають, кидають одне на одного пампушки, або у вітальні б'ються жінчиними вишиваними подушками. А останнього разу, уявіть собі, навіть розбили улюблену їхню кераміку — Одарку і Карася. Жінка аж заплакала, коли побачила Карася з одбитою головою.

Хотів Маркіян розказати й жінці про свій плян та передумав, щоб жартома не розплескала язиком — нехай уже, мовляв, відпочине від вареників, пиріжків та голубців, а торти ті їй, певно у печінці сидять. Прикинув економний Маркіян, що йому на тому й заощадити можна, бо що ж — ідеш у гості, купиш пляшину дешевенького вина, або й горілки, ніби не з порожніми руками йдеш і пристойно, а головне ,,дешево й сердито". Або господині можна тицьнути в руки якесь куповане печиво за пару долярів і кілька квіточок — воно буде як попанському, з ,,помпою". ,,Помпа" — це головне в таких випадках, бо ще й ручку молодиці можна поцілувати. Цілувати руці Маркіян навчився вже на еміґрації, бо вдома того звичаю в них не було — руки в жінок завжди були порепані від праці, тхнули як не огірчаним росолом, то оселедцями.

Одним словом, виробив Маркіян хитру тактику й почав її застосовувати у товариському житті. Один раз був у Дмитруків — прийняли, погостили, а коли спитали, чому без жінки, то він виправдав її відсутність чи то зубами, чи мігреною. На другий раз гостили його Гречки, — сказав, що прийшов без запрошення, бо хотів ,,думками обмінятися". Довго не сидів, пообідав та й додому. ,,Ну ці вже скоро не прийдуть", — подумав собі, бо нема про що говорити. З Гайдабурами справа була складніша, бо там же дітей купа, треба їм якихось забавок, чи цукерок купити, — обсядуть вони тебе, як горобці соняшник. Ну та якось за одним разом обійшлося і в Гайдабурів, але за другим разом попався Маркіян на брехні, бо коли хотів ,,виправдати" жінку хворобою, то Гайдабуриха випалила, що ,,як же воно так — сьогодні бачила її веселу і вистроєна була, як лялька" ... Маркіян швидко поправився, що в неї раптом щось із шлунком сталося, випила, певно, якоїсь соди і дістала вайрус".

Гайдуриха про себе засумнівалася, бо була ,,не в тім'я бита" жінка та й від Гречків і Дмитруків уже довідалася про Маркіянові ,,кавалерські" візити. Маркіян, не підозріваючи ніякої каверзи, продовжував ходити у гості за своїм хитромудрим пляном. Та одного разу цей плян розлетівся у прах, а було це тоді, коли Гайдабуриха потаємно відвідала Маркіянову жінку і щось їй нашептала.

— То це ти вже по молодицях ходиш, — накинулася жінка на Маркіяна, — шукаєш молодших від мене? Думаєш я не помітила нічого?! Вижену тебе геть із хати й на поріг не пущу! І конто в банку вже перевела на себе, щоб ти знав! Я не потерплю такої зради і розпусти, в нас у роду такого не було...

— Ой, лихо, що це з нею сталося? — Маркіян аж пополотнів з несподіванки. Але жінка не жартувала — обличчя їй пашіло від обурення, а руки стискалися в кулаки. Пробував він виправдуватися, втихомирювати свою Парасю, але вона була невмолима. Банкове конто й справді було очищене до цента, а речі його жінка спакувала й виставила за поріг. ,,Хто це наплів їй таких нісенітниць?! — сушив собі голову Маркіян, — чи не ,,добрі люди", бо вони ж гірші від ворогів бувають. Оце мене так, мабуть, отой Форд підвів"...

Чутка про конфлікт у Маркіяновій родині рознеслася скоро, бо всяка чутка це така річ, що стає грубшою, коли її поширювати. А проте, Гайдабурова молодиця, хоч і мала нахил до пускання пікантних чуток, відчула, що зашкребло в неї на серці, не сподівалася вона таких поважних наслідків та ще й для Парасі, в якої не один смачний пиріжок у хаті з'їла. І заходилася метка молодиця коло того, щоб направити шко-

(Закінчення на стор. 4-ій)

Ганна Черінь

А СОЛОВЕЙКО СПІВАЄ...

II.

У дні 4-го червня ,,Правда" знайшла привід для реваншу чужоземним журналістам, яких совєтська преса постійно обвинувачувала в фабрикації пліток і злорадстві: 4-го травня в західньонімецькому місті Гамм теж трапилась атомова аварія. Деякий час німецька преса тримала це в таємниці, спихаючи підвищений рівень радіяції на Чорнобиль. Тут же ,,Правда" сповіщає, що тількищо отримала вістку про нову аварію на Тримилевім Острові.

Продовжується кампанія по ,,добровільному" зголошенню до праці при реакторі. Інженер Малевич зазначає в своєму звіті (,,Правда України" за 25-те травня): ,,Прокладати дорогу в безпосередньо біля реактора запропонували добровільцям(!?), але жоден не відмовився". Оце така добровільність. Що ж тоді примус? З Московської лікарні ч. 6 повідомляють, що після аварії 18,000 зголосилися з симптомами радіяції, але за кілька днів їх звільнили, пояснивши, що їх симптоми — психологічні. А може й ні? А солдати, що захворіли при дезактивізації, лежать у лікарні (скільки їх — не вказано). Це також ,,добровільці". ,,Правда" за 4-те червня повідомила, що з 2,611 комуністів 177 не вийшли на працю (втекли. — Г.Ч.). В середині червня почались обвинувачення проти тих, що в рішучий час не виконала своїх обов'язків: директор Атомової станції Б. Брюханов і головний інженер Н. Фомін звільнені з посади ,,за нездатність тверезо оцінити обставини і правильно організувати роботи по ліквідації аварії. (,,Правда" 16-го червня.) Не допомогло директорові й те, що його жінка пішла в колгосп доїти корів. Не кращий був і заступник директора Р. Соловйов, що втік в найбільш критичний момент; два інших заступники — І. Царенко й В. Ґундар виявили ,,безвідповідальне ставлення" до своїх обов'язків. Значна частина інженерного складу покинула станцію (і, треба думати, невідомо де сховалася(,,Правда" за 15-те червня зазначає, що частина працівників ,,перебуває в бігах". Отже, не всі працюють, як ,,добровільні" роботи... Завдяки поганому керівництву, як зазначає ,,Правда", шофери, що зсипали глину в п'яти кілометрах від реактора, отримали сильну кількість радіяції й тепер лежать тяжко хворі в лікарні.

Кореспондент ,,Правди" В. Яворський пробує навіть встановити ,,пропорцію ,,малодушних": ,,На кожні 10,000 мешканців Прип'яті припадало не більш, як один такий, у кого душа вийшла з-під контролю" (читай — з-під партійного контролю, Г.Ч.) ,,Боягузи стали дезертирами". Отож, за совєтськими приписами, людина не має права злякатися, бо тоді вона рахується дезертиром; а з дезертирами розправа сувора. Як приклад гідний наслідування, подається вчинок Валерія Білоконя: він не пішов з аварії, лишився, поки не зімлів. Його забрали до лікарні, зробили йому переливання крови, і через чотири дні він вернувся в Подільське. Що з ним було потім — невідомо. ,,Правда" за 23-те червня наводить ще один приклад негідного поводження: в селі Блідча Петро Артеменко живе в своїм домі й має авто, але він відмовився взяти евакуйованих бо, мовляв, тількищо пофарбував підлогу.

У деяких ділянках радіяції нема - то чого скитатись? — закликає ,,Правда". — Нехай повертаються на працю". Бож, як завважує ,,Правда", солов'ї співають ,,во всю!" Егеж, співають, бо не знають, яка їх дальша доля.

Врешті деякі совєтські вчені вже додумались, що таргани, павуки й ... голуби не піддаються радіяції..." (,,Правда України", 20-го червня). То може й солов'ї та лелеки, що співають, клекочуть і гніздяться біля самого реактора...

,,Правда" за 6-те червня сповіщає, що вітер доніс радіяцію і до Чехо-Словаччини. Там запровадили ,,систему моніторінга", а після дощів худобу переводять на сухий харч. До кінця травня заборонили вживати свіже овече молоко (у овець більша концентрація йодного ізотопа 131). ,,Непевне" молоко в Чехо-Словаччині, як і в СССР, використовують на виробництво твердого сиру (за три місяці радіяція начебто зникає). Хотіла б я знати, куди, коли за законами фізики ані матерія, ані енергія не зникають. Чехо-Словаччина, до речі, збирає вітри з усіх сторін. І тому Італія повернула до ЧССР всі закуплені крілики, хоч їх забили ще перед аварією. Голова чехо-словацького ,,моніторінгу" обурився таким панікерством і, на доказ безпечности, з'їв тількищо перевірену редьку. З 14-го червня була дозволена риболовля на Прип'яті. Перевірені риби не показали надмірної радіяції.

До речі, коли під час Літньої Української конференції в університеті Ілліной-Урбана фізик охорони здоров'я Елізабет Томпсон всяким способом намагалася применшити вплив радіяції на здоров'я. Радіяція має зникнути за два до п'ятьох років, — казала вона, — або й скоріше. Може зникнути й за один-два місяці. Якщо свіжі харчі помити, радіяція зійде з них. От якби Е. Томпсон дати хоч пучечок радіоактивної редьки — чи їла б? Не думаю! У Швеції — казала панна Томпсон, — радіяція піднялась після Чорнобиля удесятеро, але це був низький рівень, без небезпеки. Один з доповідачів висловив думку, що отримана з їжею радіяція не шкідлива: варто випити склянку пива — і зараза вийде. У СССР серед мас була поширилась думка, що ,,водка" лікує радіяцію, але урядові чинники засудили таке ,,оздоровлення" і навпаки провадять нищівну кампанію проти пияцтва.

Населення в СССР, а особливо в Україні, дуже стурбоване станом радіяції. Говорять про це пошепки, а може й голосно, але совєтська преса приховує тривогу. Знову ж таки доводиться читати між рядками. Українці звертаються із запитаннями до російських газет, радше, ніж до своїх, бо звідти є більша надія отримати інформацію, а через свою пресу можна замість ,,толкової" відповіді отримати ,,нагоняй". Отож, ,,Ізвестія" за 8-ме червня відповідають на часті запитання про чистоту Дніпровської води: якщо, мовляв, вода безпечна, то навіщо ж у Києві провертіли діри для артезіянських криниць?! ,,Ізвестія" відповідають, що це зроблено на всякий випадок, а в разі небезпеки всі будуть повідомлені. А покищо, закривши голову, можна обережно (?!) купатися в Дніпрі. На пляжі треба лежати на кріслі, а в м'яч покищо не грати, бо підіймається пил. А як же в ці запевнення вірити, коли ,,Правда України" радісно повідомила 6-го червня, що ,,останні два тижні вода в Київськім водоймищі має сталу тенденцію (тільки тенденцію Г.Ч.) до покращення..."

,,Правда" повідомила 5-го червня, що 60,000 дітей евакуйовано з теренів Гомельської області Білорусі, що знаходяться 150 кілометрів від вибуху. Населення виявило незадоволення, що їх недостатньо інформують про події. А в тому інформації передаються з уст в уста на автобусних зупинках.

Дня 15-го червня ,,Ізвестія" надрукували цікавий репортаж спеціяльного кореспондента Матуховського про радіяційне зараження в Брагині та інших містах Гомельської області. Дітей звідти давно вивезли. Тисячі чоловіків і жінок, разом із військовими відділами, ,,провадять боротьбу за місто". Кореспондент застерігає, що рівень радіяції не загрозливий для життя, але й не настільки безпечний, щоб тут можна було жити місяці чи роки. На вулицях міста сотні вантажників і бульдозерів. Миють усе: будинки, гаражі, вулиці, десятки тисяч дерев. Проблема: що робити з кущами, куди діти п'ять до десять метрову верству ґрунту, здираного з землі? Як зберегти воду від радіяції? Що робити зі старими будинками, що ледве тримаються? А зелений мох, який не можна змити? Проблема всіх проблем — вода. Поробили артезіянські колодязі, поливають усе, а куди діти забруднену воду? І з 13,000 заражених криниць очистили 169. Загерметизували їх. Асфальтують вулиці, що досі були немощені, щоб можна було з них змивати пил. Виселено десятки тисяч людей. Їх треба забезпечити житлом і всім потрібним для життя. Не завжди добре про це дбають керівники, що призвело до усунення з посади голови Облпотребсоюзу А. Шабанова і його замісника А. Оліярника. Частина радіяційних уламків потрапила в торфові болота й ліси. Торф вбирає радіяцію, як губка. Його переорюють, чистять, поливають вапном. При сильних дощах вода з торфу може потрапити в водоймища. Вже тепер треба охоронитися перед весняною повіддю, коли вода з річок виллється в болота. Для виселених треба будувати нові селища по 50 хат у кожнім, і це треба до трьох місяців виконати.

Закінчення буде.

11-ий Фестиваль Української Молоді

Одинадцятий Фестиваль Української Молоді на оселі УБС „Верховина" в Ґлен Спей, Н. Й. в днях 18,19 і 20 липня 1986 року приманив до себе знову тисячі глядачів з ближчих і дальших околиць.

Фестиваль почався в п'ятницю ввечері національними гимнами і молитвою, яку провів о. Юліян Осадца, та офіційним відкриттям, що його довершив голова УБСоюзу Іван Олексин вступним словом. Директор Фестивалю Уляна Стек передала керування програмою С. В. Семчишинові, який, як досвідчений мистець сцени, вів програму фестивалю на протязі трьох днів незвичайно вміло й дотепно. У музичній частині фестивалю окремі концерти давали оркестри „Веселка" і „Буря".

В п'ятницю і суботу ввечері відбулися забави з участю трьох оркестр. Крім уже згаданих оркестр „Буря" і „Веселка", виступала оркестра „Темпо", яка є знана і славна зі своїх виступів в Америці й Канаді.

В ділянці вокального мистецтва виступив ансамбль „Черемшина" з дуже багатим і різноманітним репертуаром. Вони виконали: „Ой на горі дощ йде", „Посіяла баба" „Світи, світи, місяченьку", в'язанку українських народних пісень, „Не лай мене, моя ненько". В другій частині „Черемшина" виконала „На Івана Купала", „Ой там за лісочком", „Ой послала мати", „Ой у полі криниченька" і в'язанку українських пісень.

Як виконанням, так і зовнішнім виглядом „Черемшина" зарепрезентувала себе, як оригінальна мистецька одиниця,яка здобула у слухачів признання і популярність.

В ділянці танцювального мистецтва виступили дві різні щодо стилю оригінальні групи. Танцювальний ансамбль „Явір" відомий, як прегарно вишколена група з багатьома успішними виступами. Ансамбль начисляє 45 танцюристів. Вони також спонзорують школу українських народних танців, у якій навчається 150 молоденьких танцюристів.

На фестиваль у репертуарі „Явора" були танці: „Привіт", „Гони вітер", „Коло перелазу", „Калинонька", „Шевчики", „Карпатський", „Аркан", „Ой зацвіли", „Коломийка", „Поліська полька", „В корчмі" і „Гопак". Мистецький керівник і хореограф „Явора" Ричард Гладьо.

На закінчення виступів глядачі фестивалю нагородили ансамбль „Явор" довготривалими і бурхливими оплесками та домагалися повторень.

Мистецька Студія Танців Роми Прийми-Богачевської виповнила основну частину програми Фестивалю. Студія дала „Привітальний танець", „Закарпатський танець" (мішаний), „Тропотянка" (закарпатський дівочий танець). „Лемківський танець", „Запорізький герць", „Гопак" і танкову композицію „Страждаюча Україна", присвячену Чорнобильській трагедії на Україні.

Танець „Страждаюча Україна" — це оригінальна креація хореграфа, який треба уважати як поважний вклад в ділянку нашого танкового мистецтва.

В суботу і неділю виступав молодий і талановитий співак Олексій Голуб, котрий приїхав з України чотири роки тому. Він відспівав „Рідний край", „Черемшина", „Мальви", „Ти", „Червона рута", „Кохана", „Два кольори", „Пісня буде поміж нас" і „Києве мій". Його пісні в новому стилі захоплювали слухачів, котрі нагороджували його бурхливими оплесками.

На площі, перед головним будинком, були поставлені шатра з українським різновидним мистецтвом: малярством, різьбарством, керамікою, вишивками книжками, журналами та сучасними актуальними виданнями про боротьбу української руху опору проти московського поневолення та проти московщення мови, літератури, культури і молодого покоління.

В неділю по обіді публіка тепло привітала присутнього на фестивалю гостя, головного предсідника УНСоюзу д-р Івана Флиса і його дружину Марію.

Великою атракцією Фестивалю був виступ фільмового актора, українця Джека Пеленса (Палагнюка), якого спонтанними оваціями привітали тисячні маси глядачів.

В циклі фестивальної програми була відслужена Божественна Літургія о. монс. Іваном Стевенським при співучасті о. Юліяна Осадци. Цю нову Літургію скомпонував Петрик Марцінко, мол. і він також проводив Екуменічним хором.

Асамблімен Вілліям Дж. Ларкін, мол., відчитав резолюцію нюйоркської стейтової леґіслятури в справі Чорнобильської катастрофи та американської помочі тим, які від неї потерпіли. Цю резолюцію передав В. Ларкін голові УБСоюзу, який подякував за гуманний жест нюйоркської леґіслятури.

Наприкінці Фестивалю голова УБСоюзу І. Олексин в заключному слові подякував глядачам за численну участь у Фестивалі, також подякував всім виконавцям програми, дир. Фестивалю У. Стек, керівникові програми В. Семчишинові, членам Фестивального комітету Дж. Проньковi, Е. Попілеві, П. Салякові, В. Маїкові, С. Капчакові, а зокрема Миколі і Ернестині Богданам, які приготовляли і відповідали за все потрібне для Фестивалю. Щира подяка родині панства Протиніків, які не тільки віддали свій вільний час, працюючи протягом цілого фестивалю, але також подарували кілька тисяч качанів кукурудзи, яку учасники фестивалю зі смаком споживали.

(За „Народною Волею")

В Мюнхені похоронили св. п. Я. Стецька

Вістка про смерть св. п. Ярослава Стецька рознеслася по всіх країнах ще у вечірніх годинах, суботу, 5 липня, і струмом болю пронизала серця численних кадрів ОУН, молоді і всього патріотичного громадянства. Вістку цю передав засобам масової інформації Провід ОУН. Про його смерть повідомила також преса в Західній Европі.

Українська католицька катедра св. Покрови і св. апостола Андрія Первозваного в Мюнхені в день похоронів 12-го червня 1986 року була виповнена по береги. О годині 10-ій увійшли в храм 33 прапорносці на Заупокійну Службу Божу, за ними родина Покійного, члени Проводу ОУН, СУ—ВФ і представники українських і міжнародних організацій, а далі тисячна громада українців з Німеччини, Великобританії, Франції, Бельгії, ЗСА, Канади, Австралії, Арґентини, Австрії і Скандинавії.

Святу Літургію відправляв Владика-Екзарх Платон Корниляк в сослуженні отців: архимандрита і митрата проф. д-ра І. Гриньоха, ген. вікарія і митрата В. Турковида, митратів О. Чайки з Монтреалю й С. Їжика з Вінніпеґу, отця Руша з Канади, оо. М. Мольчка і Є. Гарабача з Мюнхену. Від ієрархії УАПЦ взяв участь у Богослуженні о. архипротопресвітер Палладій Дубицький. Молитовно та зворушливо співав чоловічий хор „Україна" під керівництвом Є. Задарка.

Замість домовини з Покійним, яка знаходилася в цвинтарній каплиці, на тетраподі в церкві виднів малий портрет сл. п. Я. Стецька.

У перших лавка , крім родини Покійного і членів Проводу ОУН, були представники українського політичного і наукового світу: президент УНР в екзилі Микола Лівицький, член ПУН д-р Я. Маковецький, голова Політичної Ради ОУН-з мгр Дарія Ребет, ректорт УВУ проф. Володимир Янів, полк. Євген Рен і інші.

Точно о 1-ій год. в цвинтарній каплиці появляється домовина з прахом св. п. Я. Стецька, вкрита національним прапором, під звуки „Аве Марія" композитора Ґуно. Соборна Панахида і жалобні звуки кінцевого „Вічная Память" будили в присутніх суміш невимовного жалю і спомини. Ці почуття скріплювалися, слухаючи слова Св. Євангелії від Йоана про воскресіння праведників, яке прочитав о. митрат В. Турковид. Відтак довгий похід перейшов в сторону могили на цвинтарі „Вальдфрідгоф".

Похоронні відправи біля могили на цвинтарі „Вальдфрідгоф".

Перед відкритою могилою, в яку спущено домовину, стоїть опечалена горем дружина-вдова — Слава, котра була невідлучним супутником на важкій дорозі життя Покійного. Тут же біля неї рідна сестра Покійного Оксана з мужем іріднею, а далі сотні близьких і дальших друзів, своїх і чужих приятелів та громадянства, що прийшли віддати останній салют Покійному.

Після Панахиди і запечатання гробу першим промовив Владика Платон, прощаючи Покійного від імени Церкви і українського народу.

Від Проводу ОУН прощав Покійного його друг з молодих літ д-р М. Климишин. Про державо-будівничу діяльність Покійного говорив Юліян Заблоцький, представник Українського Державного Правління.

Від баварського уряду промовляв д-р Реінер-Кравс з міністерства суспільної опіки. Виразом глибокої пошани і признання звучали слова представника АБН, афганця Сарзаміна Каймура.

Прощав Покійного від Світового Т-ва колишніх Вояків УПА командир М. Ковальчин із ЗСА. Від українського жіноцтва прощала Марія Шкамбара.

Відтак промовляв голова Світового Українського Визвольного Фронту, інж. Б. Федорак. Від молоді виступив голова КУ СУМ з Австралії Степан Романів.

Салюти від кадрів, друзів та очолюваних ними громадських організацій з різних країв виголосили наступні промовці: В. Мазур, ЗСА, інж. В. Олеськів, Англія, проф. М. Андрухів, Канада, ред. Ю. Венгльовський, Австралія, мгр О. Коваль, Бельгія, д-р В. Косик, Франція, І. Василик, Арґентина, П. Головінський, Австрія, М. Куць, Скандинавія, ред. С. Мудрик, Німеччина.

Під тужливий звук пісні „Видиш, брате мій" д-р М. Климишин вкинув у могилу по грудці землі з могили Т. Шевченка з Канева, із Києва, з Полтавщини, із Харкова та рідних сторін з Тернополя, звідки також поклав у гріб галузку калини, скроплюючи домовину водою з Чорного моря.

У просторій залі Гайде Фольм у Пляненґу недалеко Мюнхену розпочалася в год. 4:30 тризна.

При головному столі зайняли місця Слава Стецько, поруч неї родина, духовенство, представники організацій. Отці відкрили тризну молитвою, а господарем тризни був мгр В. Леник.

Він попросив до слова президента УНР в екзилі, М. Лівицького. Наступним промовцем був о. Гарванко від Т-ва св. Софія, УКУ й патріярхальних установ в Римі. Від Світової Ліґи Політичних В'язнів у вільному світі говорив її голова , д-р М. Марунчак з Вінніпеґу.

Коли до мікрофону приступила сестра Покійного, Оксана Романишин, на залі запанувала велика тиша. Вона прощала брата від численної родини, від тих її членів, які пережили тюрми, бо більшість загинула на большевицькій каторзі.

Дальші промови виголосили: голова ЦУ СУМ, мгр Є. Гановський, представниця студійної групи молоді з Америки „Стежками батьків по Европі" Наталка Кріслата, голова КОУГЦУ в Европі ред. С. Мудрик, президент УККА ред. І. Білинський , голова Ліґи Визволення України в Канаді, мгр Т. Буйняк, голова СУБ-у ред. І. Дмитрів, голова ООЧСУ проф. М. Чировський, голова ОбВУА у Великобританії д-р С.Фостун, В. Новак від вояків УПА в Канаді, М. Моравський від СУОА в Австралії, полковник Космовіч від Білоруського Визвольного фронту, Роксоляна Поттер, від делеґатур і філії АБН в ЗСА, Богданна Крушельницька від ОУЖ у Великобританії, д-р Аскольд Лозинський — голова КУ СУМ у ЗСА, Дмитро Моравський , від СУМ у Австралії, а прикінці мгр Я. Климовський, від абсольвентів гімназії й земляків Тернопільщини.

Зворушливим голосом від себе і від родини дякувала Слава Стецько присутнім за участь і вшанування пам'яті Покійного.

Після закінчення промов, мгр В. Леник подякував отцям, представникам організацій і всім присутнім, що своєю участю вшанували пам'ять Покійника. Тризну закінчено молитвою і відспіванням національного славня.

Дякують за щедрі пожертви

Завдяки Земельному Фондові ЗУАДК багато безземельних хліборобів у Бразілії в Прудентопільщині стало домовитими господарями на своїй землі.

Вони не скривають радости з причини наглої зміни накраще в їхньому житті та складають гарячу подяку не тільки тамошньому Допомоговому Комітетові за приділ ґрунту, але і землякам з Північної Америки, особливо з ЗСА, за щедрі грошові пожертви.

Український хлібороб з Бразилії пише:

Дорогі наші Добродії!
Слава Ісусу Христу!

Хоч ми ще не бачили Вас, але Ваша жертвенність зглядом нам вказує на велику доброту. Тому спішимо з подякою. Дотепер ми мешкали в убогії, чужій хаті і працювали на чужій землі. А тепер завдяки Вашій доброті ми вже маємо трішки своєї землі, де можемо працювати, і свою хатину, де можемо спокійно мешкати. Щиро дякуємо Вам за це.

Будемо щоденно молити Господа, щоб Вас благословив і винагородив за це велике діло. Нехай наділить Вас всіма ласками, потрібними на кожний день Вашого життя і так для добра ближнього і слави Бога, щоб Ви могли прожити ще многі літа!

Враз зі святими молитвами бажаємо Вам цього
Юлій і Софія Швець
з родиною
Понте Альта.

Земельний Комітет у Бразилії розпочав свою допомогову діяльність закупами ґрунтів у Прудентопільщині, бо там є найбільше скупчення українців, які потребують допомоги, водночас вони є національно-свідомі, бо живуть близько релігійно-культурного центру.

Жертвенність українців ЗСА стає масовою

Немає найменшого сумніву, що українці ЗСА бажають масово допомогти своїм землякам у Бразилії, які незважаючи на матеріяльні злидні, виявили стільки гарту духу, привязання до свого віроісповідання та народности, а зокрема любови до рідної мови. Вони стали джерелом надії на духове відродження наших поселень у Південній і Північній Америці.

Цей момент є рішаючим фактором небувалої жертвенности українців ЗСА, і ми глибоко віримо, що українці Бразилії не розвіють сподівань численних жертводавців!

За останні два місяці (травень і червень) ц. р. вплинуло багато більших пожертв на Земельний Фонд ЗУАДК у Бразилії та на загальні цілі нашої установи у світі.

за Земельний Фонд склали:

по 1,000 дол. — Степанія Боднарчук, Ветерсфильд, Конн.; Ольга Панас, Бавнерс Ґров, Ілл; Мирон; Олена Площанські, Барклі, Каліф. (Досі Площанські склали на допомогу нашим братам і сестрам у Бразилії та Арґентині, включаючи вищезгадану пожертву — 2,450 дол. Окрема подяка за цей княжий дар).; 500 дол. — Головна Управа ОЖ ООЧСУ, Ню Йорк, Н. Й.; 290 дол. — 245-ний Відділ УНС, Трентон, Н. Дж.; по 250 дол. — Олена Ґіба, Філядельфія, Па; Йосиф Порайко, Лос Анджелес, Каліф.; по 200 дол. — Микола Бобечко, Міддбурґ Гайтс, Огайо; Мирон Бучак, Шенектеді, Н. Й.; Евстахій Федів, Кліфтон, Н.Дж.; Джері Млинко, Пасадена, Каліфорнія; по 100 дол. — Омелян Омецінський, Рочестер, Н. Й.; Юрій Кравець, Риджвуд, Н. Й.; Клос В. Сеатл , Вашінґтон, Д. С.; д-р Павло Я. Джуль, Ґрос Поінт Шорс, Миш.; Українська Кредитова Кооперація „Самопоміч", Джерзі Сити, Н. Дж.; Барбара Шов, Філядельфія, Па.; Лев Григорчук, Ґрос Поінт, Миш.; Пилип Ботник, Дітройт, Миш.; Степан Гробельський, ДжексонГайтс, Н. Й.; Іван Макар, Сайперс Гиллс, Бруклин, Н. Й.; Дарія Кузик, Трентон, Н. Дж.; Михайло Палій, Лавренс , Кензас; Василь Ткачук, Філядельфія, Па.

На загальні цілі:

по 500 дол. — М. Савчин, Ню Йорк. Н. Й.; Ярослав Михайлович, Чикаго, Ілл.; Кредитова Кооператива „Самопоміч", Чикаго, Ілл.; 300 дол.:СУА, Ірвінґтон, Н. Дж.; 250 дол.—Укр. кат. катедра св. о. Миколая, Чикаго, Ілл.; по 200 дол. Джері Млинко, Пасадена, Каліф.; д-р. Юрій Щербанюк, Джоліет, Ілл.; 150 дол. Аніса Вересюк, Ведерсфілд, Конн. 130 дол. — Микола і Марія Грушкевичі, Клівленд, Огайо; по 100 дол. — д-р Михайло Логаза, Сирокюзи, Н. Й.; Володимир Бровар, Мерилвил, Інд. — Світовий Допомоговий Фонд ; Олександер Бровар Мерилвил, Інд. (Світовий Допомоговий Фонд) Борис Бровар, Фотука, Н. Й. (Світовий Допомоговий Фонд); Іван Гулич, Сарасота, Фльорида; Микола Барицький, Баффало, Н. Й. ; Олександер Смаль, Мейплвуд, Н. Дж.; д-р Юрій Грицелюк, Вестчестер, Ілл.

На писанку:

250 дол. - Українська Православна Федеративна Кооператива, Ню Йорк, Н. Й. по 200 дол: Ганна Гувер, Сакраменто, Каліф. Оксана Поритко, Філядельфія, Па.; 150 дол. — Б. Коваль, Арлінґтон, Ваш.; по 100 дол. — Кредитова Кооператива, „Самопоміч", Балтимор, Мер.; Ярослав і Ірена Качанівські, Філядельфія, Па.; Олена Мартинюк, Ціяго-Га Фолс, Огайо; Юліяна Білецька, Ціяго Га Фолс, Огайо; Орест Колтунюк, Лейквуд, Колорадо; Богдан Леочко, Метюс, Норд Каролайна, Кредитова Кооператива „Самопоміч" Парма, Огайо.

Всім жертводавцям щире спасибі!

О. Т.

МІЖ З'ЄДНАНИМИ Стейтами Америки і Японією у четвер, 31-го липня, була підписана угода про торгівлю напівпровідниками („чіпсами"), яку президент Роналд Реґен назвав історичною. Згідно з цією угодою, Японія зменшить експорт своїх напівпровідників у ЗСА і відкриє внутрішній ринок для американських. Вважають, що завдяки цій угоді ЗСА продадуть японцям виробів цієї категорії за найближчі п'ять років не на 600 міл. дол., як у попередньому п'ятиріччі, а на 2.5 біл. дол. Напівпровідники широко використовуються у виробництві різноманітної продукції — від компютерів до авт і побутової техніки. Саме З'єднані Стейти першими почали продукувати напівпровідники, але Японія захопила світовий ринок завдяки здешевленню своїх виробів.

ПОДЯКА

З волі Всевишнього відійшов у Вічність
4-го серпня 1985 року

бл. п. д-р

МИХАЙЛО ПРИЙМА

наш Найдорожчий
МУЖ, БАТЬКО, ДІДУНЬО, СВАТ, ШВАҐЕР І КУЗЕН

У першу болючу річницю Його смерти ще раз дякуємо сердечно пароховi церкви св. Йосифа у Чикаґо — отцеві Михайлові Кузьмі за відправлення Панахиди, отцеві Андрієві Чировському за похоронні відправи, а інж. Юліянові Познякові за супровідний спів. Зокрема щира подяка д-рові Іллі Мулі за сердечне слово про Покійного під час Панахиди, а проф. Миколі Бараболякові за вдумливу згадку приятеля у Свободі. Багато серця виказали члени Родини Покійного, Приятелі і Знайомі, які взяли численну участь у Панахиді, похоронах та поминках. Вони теж жертвували квіти та Заупокійні Служби Божі. У пам'ять Покійного зложили на реалізацію Гарвардського Проєкту у Тисячоліття Хрищення Руси-України пожертви на суму 510 долярів.

Спасибі.

Дружина МАРТА з Родиною

ДОСЛІДНИКИ ПОБОРЮВАННЯ рака заявили, що винайшли тип несмертельного віруса АІДС, який може допомогти знайти ліки проти віруса.

У ДРУГУ НЕВИМОВНО БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Незабутнього
МУЖА, БАТЬКА І ДІДУСЯ

бл. п. інж.

Дмитра Юрчишина

буде відправлена
в суботу, 9-го серпня, 1986 р.
в церкві св. Йосафата в Ню Бритен, Конн.

СЛУЖБА БОЖА з ПАНАХИДОЮ

Про молитви за спокій душі Покійного просять:

дружина ІРИНА з Родиною

Ділимося сумною вісткою,
що 18-го липня 1986 р. відійшов у Вічність

бл. п.

РУДОЛЬФ ПЕСТИК

ПОХОРОН відбувся 21-го липня 1986 р. у церкві св. Покрови, а опісля на цвинтарі свв. Петра і Павла у Пармі, Огайо.

Щире спасибі о. д-рові Тилявському за відправи і молитви, та всім Приятелям за співчуття і пожертви.

Дружина ВІРА з Родиною

Ділимося сумною вісткою
з Рідними, Приятелями і Знайомими,
що у неділю, 3-го серпня 1986 р. на 68-му році життя
відійшов у Вічність
наш Найдорожчий
ЧОЛОВІК, БАТЬКО, ДІДУСЬ І БРАТ

бл. п.

ЗИҐМУНТ СИЧ

ПАРАСТАС — у вівторок, 5-го серпня 1986 р. о год. 7:30 веч. у похоронному заведенні Fusco, 6316 — 18 Elmwood Ave., S.W., Philadelphia, Pa.

ПОХОРОН — у середу, 6-го серпня, о год. 9-ій ранку з того ж похоронного заведення до церкви св. Покрови (ріг 63 St. and Dicks Ave.), Філядельфія, Па. а відтак на цвинтар свв. Петра й Павла.

У глибокому смутку:
дружина — АЛЬБІНА
сини —
ПЕТРО з дружиною
ЕЛЕОНОРОЮ і дітьми
ТАРАС з дружиною ДЕБОРЕЮ і дітьми
дочка — МАРІЯ АННА
сестри —
КАТЕРИНА у Франції
ПЕЛАҐІЯ в Україні

Управа Станиці Союзу Українських Ветеранів у ЗСА

з великим сумом повідомляє Українське Воянтво
і Українське Громадянство,
що 29-го липня 1986 р. по тяжкій недузі відійшов у Вічність
на 86-му році життя Полковник Армії УНР

св. п.

МИКОЛА ОТРЕШКО-АРСЬКИЙ

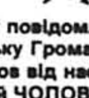
учасник Визвольних Змагань, лицар Залізного Хреста, Голова Братства Залізних, довголітній Голова Головної Управи СУВА, кількарічний Голова Станиці СУВА — наш дружній ПОБРАТИМ І КОЛЕҐА.

•

Опечаленій Родині висловлюємо наше глибокосердешне співчуття.
Прощай ДРУЖЕ-ПОБРАТИМЕ!

За Управу і Членство
М. Личик, майор

У глибокому смутку повідомляємо Рідних, Приятелів, Знайомих та Українську Громаду, що 1-го серпня 1986 р.
відійшов від нас у Вічність
наш Найдорожчий ЧОЛОВІК, БАТЬКО І ДІДУСЬ,
проживши 67 років

бл. п.

Олександер Шалай

член Організацій Визвольного Фронту

ПАРАСТАС відбувся в неділю, 3-го серпня 1986 року о годині 7-ій вечора у каплиці Санктуари Українських Похоронних Послуг,4111 Пенсильванія вул. Південний Схід, Вашінґтон, Д. К. 20746.

БОЖЕСТВЕННА ЛІТУРГІЯ — ПОХОРОН І ЗАПЕЧАТАННЯ ГРОБУ відбулося в понеділок, 4-го серпня 1986 року о годині 10-ій ранку на Українському Національному Цвинтарі в США, Вашінґтон, Д. К. 4111 Пенсильванія Авеню — Південний Схід.

Горем прибиті:
дружина — МАРІЯ
дочка — НАТАЛІЯ з чоловіком
ЛЮБОМИРОМ КОРМЕЛЮК
і внуки МИКОЛА І ПЕТРО
син — МИХАЙЛО
МИКОЛА — брат в Канаді
ІВАН — брат в Чикаґо
сестра — ОЛЯ і брат ПЕТРО в Україні
ближча і дальша Родина і Приятелі

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Півсторіччя...

(Закінчення зі стор. 1)

ючим. Коли одружилася, перейшла на частинну працю, але як 15 років тому назад чоловік несподівано помер вона знову повернулася на повну працю, яку виконувала до сьогодні.

Нам цікаво дізнатися від Стелли (як її всі в УНС називають), які у неї найкращі спомини із тих 55 років. Вона призадумується лише дуже коротко і каже, що бачить перед собою, немов це було вчора, ці прегарні різдвяні зустрічі, що їх мали вони рік-річно у „союзовій родині".

„Нас далеко не було так багато як сьогодні, але ми були справді немов одна жита родина. На різдвяній зустрічі ми довгими годинами колядували та ніхто не спішився домів. Хоча за виймком д-р Луки Мишуги, головного редактора „Свободи", всі ми, працівники, були вже роджені в ЗСА, у нас був у цей різдвяний час більше святочно-українській настрій як тепер в цих роках, коли тут так багато із „новоприбулих". Якось ми були тісніше прив'язані до українських традицій."

Довідавшись, що батьки Стелли приїхали тут із околиць Львова та поселилися в Джерзі Сиokі, і вона тут роджена як і три її брати, питаємося звідкіля у неї було добре знання української мови в письмі. Стелла пояснює, що ходила в Джерзі Ситі до вечірньої української школи, яку провадив учитель Ґела, що, маючи усіх учнів в одній клясі, навчав їх писати та читати.

Нам хочеться знати, які думки та рефлексії у людини, яка відходить на відпочинок після 55 років праці в одній установі.

Наша співрозмовниця застановляється і на її обличчі помітне зворушення, якого вона не старається заховати. Важко було сьогодні прощатися з добрими приятелями, з В. Сохановм, з яким мала незвичайно гарну співпрацю, навіть із своїм місцем праці при бюрку у рекордовому відділі, але вона не жалує, що відходить. Не один раз у тих довгих роках хотіла перестати працювати, бо різні бувають переживання і у праці, і в родині. Життя не є легким, і все приходять впродовж нього моменти, коли людина хотіла б „висілати" і кинути все, що довкруги, але такі хвилини минають і все далі іде утертим руслом. Стелла, згадуючи минуле, каже, що якось уміла завжди відділити приватне життя від праці в УНС і не може навіть після 55 років ствердити, щоб тут в УНС було її повне життя, хоча і як сантиментом була постійно зв'язана із тією установою. Вона часто брала також участь у конвенціях і живо цікавилася розвитком УНС, який станув у повному розквіті після 1945 року і припливу тут нової сильної хвилі українських поселенців.

Цей сантимент до УНС її не покине ніколи, каже, тим більше, що вона далі залишається секретаркою 17-го Відділу УНС в Джерзі Ситі, який вона за довгі роки розбудувала.

Бажаємо нашій „ювілятці" приємного і заслуженого відпочинку на пенсії і прощаємо її з повним подивом за її відданість, витривалість і „союзовий патріотизм", який не легко можна сьогодні знайти.

Плавак...

(Закінчення зі стор. 1)

сідати разом і поміж собою говорити".

Р. Карно теж поінформував кореспондента цієї газети, що совєтські атлети завжди були зацікавлені в торгівлі з американцями. „У Совєтському Союзі не мають таких речей, як джінси, і вони радо міняли їх за свої спортові сорочинки. Я продав свої бритвочки до голення за п'ять долярів. Вони просто шаліють за „жувачками" і ми їх масами роздали; багато з них їх ніколи ще не мали".

„Оглядаючи Москву ми бачили черги людей за хлібом і черги за... головкою капусти. Там подалі від села дійсно не є так добре. Всюди на кожному кроці, де ми лиш не пішли б, за нами слідкували агенти КҐБ. І коли ми почали мандрувати вулицями, частини яких, спеціяльно деякі перехрестя вулиць, дозволені були лиш громадянам, за нами з усієї сили дула в свистки поліція. Москва втримувана чисто. Там замітають вулиці мітлами і визбирують сміття старі похилені жінки, зодягнені в чоботи і довгі спідниці, а всі автомобілі і будівлі — куди менші і старші від наших."

Р. Карно завважив теж, що совєтські прохожі, йдучи вулицями, здається ніколи не усміхаються, теж дивні видавалися йому совєтські глядачі під час ігрищ; вони сиділи дуже спокійно і тихо не плескаючи в долоні, навіть тоді, коли вигравав хтось з їхніх змагунів.

На ігрищах, під час церемоніялів, совєти старалися створити поміж змагунами духа „приязні, миру і розброєння", — розповідав Р. Карно, висвітлюючи сцени голокосту та сцени із міст Гірошімі і Нагасакі, перекреслюючи їх великою літерою „ікс", що мало означати, що це було неґативне явище. Увесь час на небі появлялись, то зникали виписані світляними літерами слова: „Мир у світі".

Щодо свого, як змагуна, настрою на цих ігрищах, Р. Карно сказав, що він не плив так добре як він міг би через різницю в часі — вісім годин, харч, що був тут — інший та велику пресію — там глядачами були росіяни та й навіть і тому, що у них ввесь час існувала свідомість, що за ними на телевізійних каналах слідкують очі людей всього світу.

РОБІТНИКИ СТАЛІ в Піттсбургу страйкують уже чотири дні, вимагаючи нових змін в контракті, який мають підписати. Урядовці юнії передбачають, що цей страйк триватиме довго з уваги на розбіжність у поглядах. Біля 22,000 робітників вміжчасі можуть стратити праці. Стайкують робітники цієї спілки в дев'ятьох стейтах. Ведуться переговори.

В БАФФАЛО РОБІТНИКИ прочищують місто після сильних дощів і повені. Багато домів залили ріки, які підійшли 40 стіп у наслідок дощів. Одна людина втопилась і кілька родин евакуовано. Повінь зробила шкоду на 5 міл. дол.

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редагує Омелян Твардовський

Турнір національностей у Чикаґо

У серпні та на початку вересня 1986 року, Іллинойський союз копаного м'яча уряджує в Чикаґо турнір національностей. У національній дружині може грати змагун даної національности без огляду на те, в якій дружині він змагається. Даний змагун мусить тільки бути зареєстрований в одній із ліґ Іллиной. І так в дружині „Україна" виступатимуть переважно змагуни СК СУМ-А „Крила", декілька з УАСТ „Леви" та кілька з інших чужих клюбів. В турнірі бере участь 16-ть національних дружин, які є поділені на чотири групи по чотири дружини. В цих групах дружини розіграють змагання круговою системою, тобто кожний з кожним, і два перші місця кваліфікуються до дальших розгривок. „Україна" вильосована до першої групи, в якій змагатимуться: Італія, Колюмбія і Польща. В другій групі: Мехіко, Арґентина, Сербія, Литва, в третій: Німеччина, Греція, Хорватія, Асирія і в четвертій: Перу, Туреччина, Ґватемаля, Гондюрас.

Перша і третя групи розіґруватимуть свої змагання у вівтірки вечорами, починаючи від 5-го серпня ц. р., а друга і четверта у четверги, починаючи від 7-го серпня. Перші свої змагання „Україна грає у вівторок, 5-го серпня ц. р. о год. 6:30 ввечорі на грищі Трайтон коледжу Дойзд вулицею Норд до 5-ої авеню, їхати у північному напрямі. „Україна" зустрічає „Італію".

Черговi змагання: „Україна"—„Польща" 12-го серпня; „Україна"—„Колюмбія" 19-го серпня ц. р.

Про місце і час цих змагань чикаґські любителі копаного м'яча можуть довідатись, слідкуючи за афішами. Чвертьфінальні гри відбудуться 26-го і 28-го серпня ц. р., півфінальні 2-го і 4-го вересня ц. р., фінальна зустріч відбудетья 10-го вересня ц. р. Менаджером та головним організатором дружини „Україна" є Мирон Дахнівський, провідником Анатолій Яворський. Організатори дружини „Україна" щиро запрошують українців, а головно любителів копаного м'яча, численно підтримати наших футболістів в цих престижевих змаганнях.

Роман Б. Припхан

ВІСТКИ З УКРАЇНИ

Продовжуються ігри за першенство вищої футбольної ліґи СССР. Вже відбулося18 рунд змагань, за виїмком київського „Динамо", яке, як відомо, майже в повному складі репрезентувало СССР у світовому чемпіонаті в Мехіко. Київляни досі відбули 11-ть змагань, мають на своєму конто 15-ть точок і 17:9 відношення ґолів та тимчасово займають 12-те на усіх 16-ть місць. В показнику табелі ігор веде московське „Торпедо" (21-точок, 21:14 ґолів).

Дальші вищь місця займають: ленінградський „Зеніт" (20-ти., 30:19 ґ) і клюб українських вуглекопів з Донецька „Шахтар"—20-т., 25:17 ґ. (Дніпропетровське „Дніпро" на шостому місці) 19-т. 26:24 ґ. одеський „Чорноморець" на 9-му місці (18-т. 20:19 ґ.) і харківський „Металіст" на 13 -му місці (14-т., 14:16 ґ.)

В останніх змаганнях, що вперше відбулися в Києві, після повороту київлян з Мехіко, футболісти столиці України при участі 41,000 глядачів перемогли „Чорноморець" вислідом 2:1. Переможні ґолі для київлян здобули Щербаков і Михайличенко. Для „Чорноморця"—Морозов.

В рецензії про ці змагання в київській „Спортивній Газеті" кореспондент В. Мирський, між іншим, пише:„... Щодо якости гри, то вона нас тільки відрізняється від того, що показували київляни навесні,та в складі збірної СССР в Мехіко, що аналізувати це явище — лише псувати настрій собі й любителям футболу. Можна з раптовим розчаруванням, коли йдеться про таку дружину, як київське „Динамо". Бо вона і може, і зобов'язана невдовзі знову вийти на високий рівень конкурентоспроможності..."

Україна—Казахстан 7:2

Були це перші змагання в півфінальній групі за чемпіонат т. зв. Спартакіяди народів СССР, турнір якої проходить в Україні. В цій же групі Молдавія перемогла Росію вислідом 1:0. В іншій групі Латвія перемогла Ленінград 3:1. Спартакіяда народів СССР — це єдина спортова компетиція, в якій змагаються збірні поодиноких республік.

Литовські кошиківкарі не дбали...

Сумно згадуючи про кошиківковий фінал за чемпіонат світу, російські спортові журналісти бідкаються, що в змаганнях із збірної ЗСА деякі змагуни виявили недбалість. В київській „Спортивній Газеті" Ч. 87 була поміщена коротка нотатка з Москви, в якій, між іншим, написано: „...І все ж не американці виграли зустріч, а наші баскетболісти власними руками віддали їм почесний титул. Так, заокеанська команда жодного разу не втратила „м'яч через неточну передачу. Водночас і Сабоніс і Куртінайтіс і Хомичюс(усі—литовці от.) і Таранков в окремих епізодах, головним чином через недбалість, спрямовували у руки суперникам". Виглядає „молодші литовці не мають охоти здобувати спортову славу для „старшого брата", адже евентуальний успіх був би пішов і так на конто Росії, яка жорстоко поневолює Литву, Латвію, Естонію, Україну, Білорусь і десятки інших народів імперії. Та про це спортові журналісти в СССР писати не можуть.

Перший...

(Закінчення зі стор. 2)

вати загадки. Часом треба знайти оригінальний грецький текст, коли у наших авторів покручений переклад з греки. Шукання джерела цитати може зайняти масу часу, тоді коли можна було б перекласти дане місце самому за одну хвилину, але знайти врешті — приємно.

П.: А якщо переклад у автора хибний?

В.: Тоді даємо примітку. Ще одна трудність: хтось, може сам Копистенський, додавав римовані коментарі на марґінесах, може якийсь монах-жартун. Перекладання цих віршиків на англійські рими було викликом і розвагою.

П.: А що наступне будете робити?

В.: Після відредагування цього, правдоподібно, перекладатиму щось із козацьких літописів. Багато років тому проф. Пріцак сказав: „Ці твори будуть належати тим, які будуть над ними працювати". Над українськими літописами працювали росіяни, отже здавалося, що вони належать їм. Якщо українці видадуть цей корпус літературних творів, трудніше буде Родії присвоювати собі українське минуле і називати українські літописи російськими. Це передусім відноситься до найстарших літописів. Коли українці їх видадуть, вони займуть таке місце в науці, яке їм належить.

Ощадні...

(Закінчення зі стор. 2)

ду. Але як? Підмовила і Гречків, і Дмитруків, що треба зробити все так, щоб і комар носа не підточив, а головне — і Маркіяна провчити, і згоду в сімействі повернути.

Серце жіноче не зле, відходить скоро. Так було і з Маркіяновою жінкою, бо, як сказано, „дійшла ниточка до клубочка" і повірила вона своєму чоловікові, — він аж присягався, що не проміняв її Парасю, ні на кого. А все таки поглядала вона часом на Маркіяна зизим оком і в душі її невидимо образа коливалася й серце млоїла. Та одного дня дверний дзвоник сколихнув сумовитий настрій в їхній хаті. І що ж би ви думали? Маркіян аж остовпів, коли відкрив двері і побачив перед собою повно гостей — і Дмитруків, і Гречків, і Гайдабурів та ще й з пакунками, мовляв, прийшли хвору господиню відвідати... Вибігла й Парася та руками сплеснула — не сподівалася гостей, ой, людоньки добрі, вибачайте! Але Маркіян зразу метнувся, накупив і напоїв, і дорогих присмаків з ресторану (де там вже думати про ощадність!), мовляв, віддячитися хотів за своє господарювання в них. Бучна гостина вдалася, а Гайдабуриха тільки сміялася в кулак та ще схвильованій господині нашептала якихось заспокійливих слів. Але лиха слава все таки не потахла так скоро й зі злого язика місцевого поета Рисочки до Маркіяна прилипло прозвисько „Маркіян — Дон Жуан". Хто був той Дон-Жуан докладно Маркіян не знав, певно, з яких одчайдухів з Дону. Але ще довго чоловіки за чаркою кепкували з Маркіяна і все через цей гемонський плян „ощадної гостини", бо як каже приказка: „Бог правду бачить та не скоро скаже".

ПРОПУЩЕННЯ

У вістці п.н. „Екзекутива УАКР відбула свої чергові наради" („Свобода" з 5-го серпня ц.р.) у складі Екзекутиви серед заступників голови пропущено прізвище д-ра Івана Флиса. — Ред.

ПОПРАВКА

В інформації про успіхи 12-річного Андрійка Бойка (**„Свобода" з 25-го липня**) вкралась неясність, яка притемнює успіхи цього юнака: З тексту виходило б, що Андрійко був відзначений нагородою „Золотого орла" між 400 учасниками зустрічі молодих талантів Америки. На цій зустрічі відзначено тільки 15 молодих людей і Андрійко був між ними, тобто він був **визнаний одним з 15 найбільш талановитих адептів науки на цілі ЗСА. — Ред.**